

1.vstup:

Dne 18.10.2017 jsme navštívily pana Josefa Kulvaita v jeho pokoji v domově důchodců na Chodově. Jeho život byl moc zajímavý.

Pamětník:

„Narodil jsem se v roce 1928, to bylo ještě za 1. republiky v Mladé Vožici, to je okres Tábor.

2. vstup:

Pan Kulvait prožil, jak na konci války k nim do městečka vtrhli němečtí vojáci.

Pamětník:

„V roce 1945 v tom městě, odkud pocházím, tam v květnu ještě těsně před koncem války vtrhli Ssaci z Benešova u Prahy kteří se snažili dostat zpátky k té americké armádě a tam postříleli několik lidí.“

3. vstup:

Když panu Kulvaitovi a jeho bratrovi šlo o život, tak je vysvobodil lékař, který uměl dobře německy.

Pamětník:

„Oni jeli z Benešova jako trestná výprava, protože tam byly ve škole německé ženy s malými dětmi a někdo jim napovídal, že se těm německým ženám ubližuje, tak oni tam vtrhli. Všichni muži museli na náměstí a my jsme se s bratrem schovávali, taky nás zastavili ti dva Ssaci, ale zachránil nás jeden lékař, ten uměl perfektně německy, tak to těm Ssakum vysvětlil, my jsme měli být na tom náměstí a tím že jsme vlastně přišli odjinud, tak oni věděli, že jsme na tom náměstí nebyli. Tak nás tam vedli a byli by nás tam nejspíš zastřelili a ten pan doktor, pamatuji si dodneška, jeho jméno byl doktor Šťastný. Tak jim to rozmluvil, že nás pustili.“

4. vstup:

Když pan Kulvait chodil do školy, tak se jim přihodila nemilá ale i trochu zábavná věc.

Pamětník:

„Těsně po válce v tom gymnáziu kam jsem chodil, tak tam byli hoši, kteří byli u partizánů a protože škola byla obsazena ruskou armádou, tak jsme se učili v hospodách na gymplu, protože jinde nebylo místo. No a někteří ti hoši tam byli ozbrojeni dokonce, takže kantoři prosili, abychom stříleli z těch zbraní až po vyučování.“

5. vstup:

Pan Kulvait po válce vystudoval lékařskou fakultu v Praze a stal se doktorem.

Pamětník:

„Začátkem roku 1953 jsem nastoupil do svého prvního zaměstnání do nemocnice v Sokolově u Karlových Varů, kde jsem pracoval na interně a pak jsem byl taky ve Františkových Lázních na srdečním ústavu, kde jsem pracoval jako kardiolog.“

6. vstup:

Roku 1961 se oženil. Těžké období přišlo v 80. letech, když se mu stala vážná autonehoda, zároveň mu zemřela žena.

Pamětník:

„Tady ta pravá noha prodělala 12 operací, proto taky jezdím na tom invalidním křesle. Ta nehoda se stala v roce 1983 teď už to bylo 34 let a rok na to mi zemřela žena náhle.“

I když pan Kulvait žije v domově pro seniory, není rozhodně sám. Oporou mu zůstává jeho dcera. Má také své vzpomínky a jsme rády, že se s námi o ně podělil.